

GEBRANDSCHILDERDE RAMEN VAN JAAP WEYAND
IN HET KENNEMER LYCEUM TE BLOEMENDAAL.

Wie den scholenbouw van 25 à 30 jaar geleden vergelijkt met dien van tegenwoordig moet ook op dit gebied een groote vooruitgang constateeren. Waar in de laatste jaren onder invloed van allerlei meer of minder geslaagde opvoedkundige systemen gepoogd werd het onderwijs voor „het kind” meer vrij te maken, heeft men — en terecht — ook zijn aandacht geschonken aan de verzorging der schoolruimten zelve.

De nieuwe scholen — en ik denk hier bijv. aan datgene, wat een gemeente als Amsterdam reeds heeft gedaan en nog steeds daarvoor doet — werden ontworpen door kunstenaars, die beter hun vak verstonden dan deze of gene gemeente-ambtenaar, die toevallig met zoo'n „karreweitje” werd opgeknapt.

Als vanzelf ging men ook aan het inwendige de noodige zorg besteden. De schoollokalen werden beter geproportioneerd. De nare geelwitte of loodgrijze tinten werden vervangen door pittige en sterksprekende kleuren. Men is aan de schoolversiering, in den vorm van prentkunst van hedendaagsche kunstenaars, zijn aandacht gaan schenken, kortom: de kunst, die te lang was beschouwd als een noodzakelijk kwaad, waarmee men zeer zeker de jongelingschap niet hoefde te bezwaren, is thans, in dezen of genen vorm, zoo goed als overal de middelbare school binnen gehaald.

In het Kennemer Lyceum, dat reeds door zijn prachtige ligging een aantrekkelijkheid voor de jeugd is, ging men — door milde schenking daartoe in staat gesteld — nog een stapje verder en liet den schilder Jaap Weyand negen gebrandschilderde glasramen voor de nog te vullen raamopeningen in het trappenhuis maken. Over deze belangrijke opdracht aan een der jongere schilders wil ik gaarne enkele woorden schrijven.

Al direct was hier een remmende factor, nml. deze, dat den schilder drie lange smalle raam-openingen werden toegewezen in een architectuur, waarin van te voren in geen enkel opzicht — aesthetisch noch praktisch — was rekening gehouden met den thans voltooide glasarbeid.

Weyand stond dus voor de inderdaad moeilijke opgave, in een architectuur die verre van oorspronkelijk en op z'n minst onbelangrijk is, een monumentale schepping te maken, die ondanks het schoone en abstracte wezen der glasschilderkunst, in vorm zoowel als door inhoud voor den gemiddelden Lyceumbezoeker te begrijpen en te aanvaarden zou zijn.

Vandaar dat de schilder de gebonden kracht der strikt versierende opgaaf heeft geofferd aan de meer illustratieve voorstelling. Weyand's ramen zijn mede daardoor van een sterk-persoonlijk lyrisch element doortrokken. Bovendien was terwille van het niet zeer overvloedige licht